

Pamatujete s jakým nadšením se objevila na Zahradě úžasná novinka? Předscéna hlavního jeviště na amfiteátru, na které hraje písničkářka, písničkář, duo nebo početně či nástrojově méně náročné těleso, zatímco za zataženou oponou se připravuje a ozvučuje další kapela. Odpadly tak delší pauzy. Řešení skvělé především pro diváky a spíčky. Skvělé se vám to bude zdát ovšem jen do okamžiku než se stanete právě oním vystrčeným muzikantem. Zatímco se snažíte svou produkci zaujmout kotel, za vašimi zády zní zvuková zkouška. Do uší se vám míchají tóny, které do vašich písniček nepatří. Na tento problém si nesměle stěžovali muzikanti už v dřívějších letech, ovšem letos po změně hlavního zvukaře se situace vyhrotila ještě víc. Martin Rous odešel za oponu zkoušející těleso požádat o klid, Jura Nedavaška (Žamboši) to v zákulisí s trošku hořkým úsměvem komentoval: „Nakonec, kdy se mi podaří zahrát si společně s Jablkoní...“ A letos několikrát došlo k tomu, že zvuková zkouška se začala linout z odposlechů umístěných na předscénu.

Je tedy toto řešení opravdu přínosem? Rozhození a nešťastní písničkáři, duo či trojice pak ani divákům nemůžou předvést vystoupení v plném lesku. To je letos případ i Epy de Mye. Nestálo by za úvahu za oponou udělat pouze představbu a samotné zvučení provést až po doznění posledního tónu z předscény? Opravdu oněch pár ušetřených minut stojí za to?

Co myslíš diváku? Co myslíš muzikante?